

EL "CANÇONER DE L'EMPORDÀ" EN LES MEVES SARDANES

El dia 9 d'abril, a la sala d'actes municipal, durant la presentació del meu llibre "Cançoner de l'Empordà" vaig anunciar que estava enllestit una nova sardana basada en dues de les melodies que hi figuren. És la que avui s'estrena gràcies a la Secció Sardanista del C.E.R. organitzadora de l'Aplec, que m'ha fet la deferència d'incloure-la en el programa. Li he posat per títol "De la mateixa soca", perquè els llargs estan inspirats en la cançó "La filadora", de Caterina Albert, fins ara desconeguda. Ho explico en els paràgrafs de l'apèndix del "Cançoner" que transcriu a continuació:

Quan el present cançoner ja estava a la impremta, el meu germà Francesc, actual propietari de la casa pairal, em va fer a mans una interessant troballa que ha motivat aquest apèndix. Es tracta d'un rotlle de papers que estava entaforat en una de les caixes de les golfes. Va quedar sense obrir quan en morir Caterina Albert els meus germans em van atorgar el seu llegat literari, fons documental que em va permetre fundar aquí a l'Escala el Museu-Arxiu "Victor Català".

El rotlle en qüestió és un feix manuscrit de folis, quartilles i paper pautat amb la lletra i la música de cançons populars empordaneses anotades i recopilades per Caterina Albert en la seva joventut. Algun d'aquests apunts que està datat es remunta als darrers anys del segle passat, quan ella tot just s'apropava a la trentena i encara no s'havia donat a conèixer com a escriptora sota el pseudònim de "Victor Català".

Entre les cançons trobades que no figuraven en el meu recull, n'hi ha una de molt interessant. El manuscrit autògraf que reproduïm està datat la nit del 23 de març de 1897, o sigui un any i mig abans que Caterina Albert participés amb el seu autèntic nom i cognom en els Jocs Florals d'Olot, ja que les seves anteriors col.laboracions esporàdiques en periòdics s'havien publicat amb el pseudònim de Virgili Alacseal. Fixem-nos que aquest suposat cognom no és més que el nom de la nostra vila llegit a l'inrevés.

A mi, aquest nou testimoni de la polifacètica personalitat de la meva padrina no em va sorprendre gaire. La ingènua espontaneïtat del romancer popular la captivava. En una enquesta que es va publicar fa molts anys, en preguntar-li l'entrevistador quin era el seu poeta